

– Akkor ő szerencsés. Olyan korban és helyre született, ahol boldog lehet.

– Gondolod, hogy másutt nem élne meg?

Ági töpreng a válaszon, de Csabát már sehol nem látja. Szeretne hazajutni, de nincs, aki repítse... Gyalog kell átvágnia a földeken, és az út alacsony fabódék közé visz be. Rettenetes bűdöset érez, disznók rőfögnek körülötte, hozzádörgölőznek a lábához. Ő fölbukik, és már nem lát mást, csak merő szuszogást hall, rőfögést, érzi a bűzt, és nem tudja, vajon nem ő is egy-e az állatok között, akik a vályúhoz préselődnek; hogyan szűrje ki magát ezek közül, hiszen ő nem disznó, vagy ha mégis, akkor is csak egy része az, csak egy nagyon csöpp része...

7.

Először meglepődik, amikor a láng belekap a függöny szegélyébe. Ki gondolta volna, hogy ilyen nagyszerűen ég? A vörös csóvak tovaferjednek nyalakodva, kóstolgatják a bútorokat, s jóízűen nyelik magukba a szekrényeket, ágyakat, a szobákat egymás után, majd a házakat: minden lángokban áll, hatalmas fénnel csap fel az ég felé; amott mintha az egyetemet látná elenyészni.

Ő maga egy szikla tetejéről, az állatkertből figyel a pusztulást. Körötte gazellák kergetőznek, amott az oroszlán üvölt mérgesen.

A város pedig recseg-ropog, nagy csattanással szakad le egy-egy emelet, s a távolban a füstfelhő maga alá temeti az egészet.

Arrébb Csabát is megpillantja, aki némán figyel, mozdulatlanul áll...

...S a Ninive tüzetől verejékben fürdő Ági arra riadt fel, hogy fáj a feje.

A szobában sötét volt; a pokrócot maga alá gyűrte, cipőjével bepiszkította az ágyat.

Felkelt, s az egyik szekrényből tiszta lepedőt, paplan- és párnahuzatot szedett elő.

